

Úvod

Již v době, kdy začala upadat moc římské říše, existovaly u „barbarů“, tedy na sever od Říma, formy z vypálené hlíny, které dávaly při pečení vykynutému těstu tvar a jakousi podobu. Formy z mědi existovaly již v raném středověku, i když byly ještě vzácné a hrubé. Dobývání a zpracovávání tohoto ušlechtilého kovu bylo ve střední Evropě známo již v prvním tisíciletí před naším letopočtem, staří Římané to zvládali ještě o něco dříve. Na přelomu tisíciletí našeho letopočtu byli ve zpracovávání bronzu a mědi již pravými mistry, ať se jednalo o předměty užitkové nebo umělecké. V staletí pohřbených Pompejích byly po jejich odkrytí nalezeny měděné kotle, vědra, konve i drobné předměty, například cedníky a naběračky. Dodavatelem tohoto zboží byl ostrov Kypr.

Vraťme se však do našich lokalit. Zajímavé je, že prvotními středisky těchto produktů byly klášterní dílny. Pravý rozkvět ale zaznamenali měditepci a mědikováři až od století sedmnáctého. Při výrobě kotlů a hrnců se začali ve stále větší míře orientovat na produkci užitkových předmětů, zejména kuchyňského nádobí. Výborné tepelné vlastnosti mědi, její kujnost a opracovatelnost, tomu otevřely dveře dokořán.

Bohatá pestrost forem vedla hospodyňky, ale i vládce velkých zámeckých kuchyní k tomu, že samotné nádobí, poutavé svou načervenalou až růžovou barvou, nebylo zavřeno v kredencích nebo komorách, ale vycíděno bylo vystavováno na policích nebo věšeno na zdi, za kroužek zhotovený k tomu účelu.